

Caption, caption.

HURRA FOR BACKPACKERLIVET, HURRA FOR KHAO SAN ROAD

Alle backpackere, der har rejst i Thailand, kender gaden. Det er her, du helt sikkert er in-it, hvis du bærer en Chang beer-tanktop eller forstår at smide udtrykket *same, same but different* ind passende steder i din talestrøm.

TEKST & FOTOS:
LINE HANSEN

Det er juleaften. Vi sidder på Khao San Road i Bangkok med hver vores nissehue på, som mormor har sendt med mine forældre for at tilføre lidt julestemning under de varme himmelstrøg. Langs restauranterne i området omkring Khao San Road gjalder "Last Christmas" ud af højtalerne, og mange steder er der pyntet op med kitschet cellofan-julegejl. Den traditionelle flæskesteg skifter vi ud med lækker thai mad og risalamanden substitueres af pandekager og is. Herlighederne skyller vi ned med mojitos og kolde øl. I dag er en dag som alle andre, bortset fra at vi har nissehue på, og i det skjulte sidder og nynner med på Whams juleklassiker. Det er skam hyggeligt, men også ret fjollet. Der er langt hjem til noget, som ligner en traditionel juleaften, men det gør ikke noget. Mange oplevelser venter forude, og mon ikke det bliver jul igen næste år?

Selvom Khao San kun er et par hundrede meter lang, tager det snildt en time eller to at slentre ned gennem det skønne virvar. Rejsebureauer, barer, restauranter, souvenirshops og tøjboder, der dikterer seneste backpackermode, fylder gadebilledet. Hostels, hoteller og *guesthouses* findes i alle afskygninger og prislejer. Lige fra de vinduesløse skumle af slagsen med væggelusinficerede køjesenge og sprittuschovertegnede vægge til de mere *upscale* overnatningsmuligheder til *flashpackerne*. Et spontant påfund om udsmykning af den alt for hudfarvede krop hilses velkommen i en af de utallige tattoobikse – *carpe diem!* Rastafarier, har travlt med at hække dreadlocks fast på hovederne af de just ankomne backpackere. Midt i menneskemylderet udspiller sig en thaiboksekamp eller en breakdancekamp. På samme vis som man her investerer i sin batikfarvede sarong, er dette også stedet, hvor man shopper falsk

identitet. Dansk pressekort, eksamensbeviser, kørekort, *you name it*, og det laves.

Overalt hører man: "*Misterrrr! Madaaame! Footmasaaaage!?*" Der tages plads i en af de dertil indrettede liggestole på gaden, hvorefter de hårdhudsbe-fængte *fullmoonparty*-dansende flipflop-fusser, kan komme under kærlig behandling hos en af de garvede thaimassører. De 25 kr., en behandling koster, er absolut vanedannende, og jeg kan muligvis ikke komme i tanke om noget mere tilfredsstillende end en omgang *footmasaaaage*. Langs gaden er der i hobetal af mad bikse. Frisktilberedt *pad thai* (nudelret), nystegte forårsruller, *fried rice*, *fruitshakes*, pandekager, is lavet af kokosnød og friturestegt kryb, der for billige penge i et snuptag kan dulme de rejsendes *cravings*. For latterligt få penge kan du fra en de små mobile barer indtage en sex-on-the-beach eller whisky-cola-bucket på en alt for lille

Caption, caption.

Caption, caption.

Caption, caption.

plasticstol. Sjovt nok altid til tonerne af Bob Marleys "Buffalo Soldier", og en joint der går på omgang. Her mødes rejsende, deler oplevelser og erfaringer, snakker på kryds og tværs og oftest i følgende række af spørgsmål: "Where are you from? How long have you been here? Are you on a long trip? Where have you been? Where are you going next? What's your name? Where are

you staying?" Alt imens der skåles på kryds og tværs af nationaliteterne.

ET FØRSTE MØDE

Langt de fleste rygsæksrejsende lander i Sydøstasien med Bangkok som første destination på *must-do*-rejsen efter gymnasiet. Halvforvirrede, jetlaggede og lidt skræmte ankommer de til Khao San Road – for det

er jo det, man gør. Stadig relativt rene i tøjet, håndleddene endnu ikke plastret til med tilfældige snore og armbånd, og der er (endnu) ingen bandager, som dækker sårene fra styrt på udlejningsscooter. Ofte udstyret med en alt for tung og overfyldt rygsæk, hvoraf førstehjælpskittet fylder mere end halvdelen af tasken. Den ligeledes overfyldte top i rygsækken begrænser udsynet og gudskelov – det kan være virkeligt overvældende og skræmmende at dumpe ned i denne fremmede verden.

For ja, Khao San Road er sin egen lille verden i et fremmed land. Jeg har selv været tumlingen med den alt for store rygsæk og er det i og for sig stadig, når jeg står i et nyt land og skal forsøge at finde mig tilpas. Og *Oh my God*, jeg har lavet – og laver – mange fejl. Min første tur til Indien i 2006 (med overfyldt rygsæk og et førstehjælpskit, der fyldte mere end halvdelen af tasken), blev trods adskillige advarsler også min debut som backpacker. Vil man ikke lytte, må man føle. Jeg og min rejsemakker var decideret bange og så helt sikkert mindst lige så skræmte ud som de nyankomne i Bangkok! For hvad hulen var dette sted, vi var landet? Godtroende svarede vi på taxachaufførens spørgsmål, at det var vores "first time in India", og at vi helt sikkert "would like to go to the government-owned tourist information." Og hvor heldigt, at chaufførens bror tilfældigvis arbejder der!

Caption, ion.

Sikke en flink og venlig chauffør! Nåh, nåh, okay – tre gange normalprisen for taxaen. Jo, jo, hvis du siger det, så må vi jo hellere betale. Ha, ha – værsgo, udnyt os, *scam* os, tag vores penge og fortæl os så alle de usandheder I kender, for vi sluger det råt!

”*First time in India*” blev heldigvis ikke den sidste. Nogle år senere vendte vi tilbage med en væsentlig lettere rygsæk, et mindre førstehjælpskit og bedre rustet til at håndtere Indien og de medfølgende fiksfakserier af værste skuffe.

TURISTMEKKA

Jeg har været i Khao San-området en del gange og tænkt, at det er enormt turistet og overfladisk. Følt mig utro mod det “ægte” backpackerliv. Men nu elsker jeg det! JA, der er fyldt med turister. Overfladisk ... måske? Alle os vesterlændinge, der er rejst ud i verden for at “realisere os selv”, “finde ud af hvem vi er”, møde fremmede kulturer og på nærmeste hold opleve nye lande og befolkninger, stimler sammen her på lige nøjagtig denne gade. Vil man opleve Thailand, skal man holde sig langt væk, for Khao San har intet med Thailand at gøre. Bortset fra den friske *pad thai*, der sælges fra gaden. Det er ikke de lokale, der hænger ud her, og det er højst sandsynligt ikke her, du finder ud af, hvad du skal med resten af dit liv. Alt indenfor en radius af 500 meter er åbenlyst tilpasset de rygsæksrejsendes

behov og lyster. Her er alt muligt – det er kun et spørgsmål om prisen. Du kan endda sælge dine halvbrugte shampooflasker og nussede sovepose videre til den næste backpacker. Og forfalskede kopier af Lonely Planets guidebøger fungerer på næsten lige fod med thailandske baht som gyldig valuta.

Det er en vild tanke, at en enkelt gade igennem de seneste 30-40 år har udviklet sig fra at være et rismarked til i dag at være et fænomen, der danner centrum for backpackerkulturen i Sydøstasien. Hvis man blot tager Khao San, for hvad det er, og bare prøver at opsnuse denne super intense stemning, så er det en oplevelse i sig selv. Disse 500 meter – propfyldt med forventninger og spændthed – så mange oplevelser der venter, stemninger der skal føles, mad der skal smages, nattoget der skal prøves, drømme der skal udleves og erfaringer, der skal gøres.

Hurra for backerlivet, hurra for Khao San Road!

■ *Line Hansen har medlemsnr. 649 og besøgte Khao San Road ad flere omgange i forbindelse med en otte måneder lang backpackertur i 2014/2015 som bl.a. gik igennem Balkanlandene, Centralasien og Sydøstasien. Se og læs mere på hendes rejseblog friphugl.wordpress.com.*

KHAO SAN ROAD I BANGKOK, THAILAND

På thailandsk hedder gaden ถนนข้าวสาร. Oversat betyder gadenavnet “for-malet ris”. Gaden ligger i Bangkoks Banglamphudistrikt, ca. en km nord for Grand Palace og templet Wat Phra Kaew.

UD & HJEM IGEN: Fly København-Bangkok fås fra ca. 3.400 kr. t/r.

LÆS MERE: om Khao San Road på wikitravel.org/en/Bangkok/Khao_San_Road og om Thailand på www.deberjstesklub.dk/land/asien/thailand. Globen har gennem årene også bragt adskillige artikler om livet som backpacker. Læs fx Claus Qvist Jessens artikel fra Globen nr. 5 på www.deberjstesklub.dk/node/36958 og Erik Pontoppidans artikel fra Globen nr. 18 på www.deberjstesklub.dk/land/artikel/europa/backpacker-som-senior.